

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 89

Číslo: 41

11. října

Cena: 7 Kč

CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ A PAMÁTKA JANA ŽIŽKY

Myslím, že nikomu nemusím dokazovat, nakolik si Církev československá husitská váží odkazu Jana Žižky. Od samého okamžiku jejího osamostatnění byla osobnost Žižkova vedle kostnických mučedníků Jana Husa a Jeronýma Pražského nejčastější postavou často připomínaných českých dějin. Je to zcela logické a tak se také rok 1924, pětisté výročí jeho skonu, stává pro naši církev i okolí manifestačně vyhlášeným Rokem Jana Žižky. Sérii článků a studií, akcí, přednášek a veřejných akcí otevírá 18. číslo Českého zápasu s počátkem rozsáhlého materiálu publikovaného Františkem Pokorným. Má snahu znovu připomenout českému národu správné místo tohoto za života nikdy neporaženého vojévůdce.

V úvodní kapitole čteme i tato slova: „...Rozumí dnes Čech té mluvě kamenné sfingy věků? Dovede ocenit a docenit epochy své minulosti? Je schopen z fondu historických zkušeností budovat si přítomnost a budoucnost? Mnozí ano; vždyť zaburácel český lev v legiích za hranicemi - a po druhé v kulturním přerodu na půdě vlasti, a kus jerišské slátaniny se sesypal. Doufejme, že dějinné památky většiny národa nebudou stále jen němou hádankou, kamennou sfingou, mlčenlivým svědkem minulosti, nad níž by český rozum netečně civěl. Doufejme, že to bude významný rok 1924, který zase několik negramotných Čechů naučí čísti v minulosti, kde je tolik povzbuzení a výstrah... Byl-li Čech ještě nedávno čekatelem své svobody, připravovatelem, musí dnes být tím obezřetnějším jejím strážcem. A k té kvalifikaci je potřeba ještě hodně studia dějin.

Rozhlédněme se do svého okolí, blízkého i vzdáleného, vyvodíme důsledky ze svých poznatků nesmlouvavě a důsledně, a uvidíme zázrak nového věku. Pak teprve se zaraduje plně český lid ze štěstí své nové doby...

V rozsáhlém materiálu - vychází na pokračování po celý měsíc - rozebírá všechna tehdy známá fakta o velkém Janu. Nemluví však především o bojování proti lidem, ale hledá smysl celého tohoto období, jeho způsob myšlení a sem zasazuje vlastní působení Žižkovo. Karel IV. připravoval české království pro očekávaný příchod Kristův. Jeho syn a nástupce Václav IV. je v těžké situaci, politicky i mocensky se těžce brání proti svému bratru, mocnému panstvu i snahám papežů, kteří jej chtějí využívat ve svůj prospěch. Když v kritickém roce 1419 Žižka veřejně zasáhne při 1. pražské defenestraci, v jejímž důsledku Václav IV. rozčilením umírá, situace českého království je podobná přetopenému kotli. Když na Zikmundovo svolení a za jeho peníze Kutnohorští začínají házet na šestnáct set zajatých stoupenců přijímání pod obojí do šachet, touha po reformě se mění ve spontánní výbuch davů a postupně v reformaci. Do té doby vcelku neznámý Žižka velice úspěšně přebírá odpovědnost a vedení. Nenechává se oslnit chiliastickým očekáváním příchodu Krista - táborští patrioti si dobře a snadno pamatují datum založení Tábora po vypálení Sezimova Ústí na Popelčnické středu - 14. 2. 1420. V té době už Žižka spojil vyjednáváním většinu stoupenců kalicha a jsou formulovány čtyři pražské artikuly jako jednoznačný společný program. Autor zmiňuje také Žižkův vá-

Setkání zástupců ERC v ČR s papežem Benediktem XVI. se zúčastnili br. patriarcha T. Butta a pražský biskup D. Tonzar

lečný řád, který připomíná až nezvyklou kázeň a odpovědnost bojovníků. Žižka se snaží nejprve vyjednat a dává příležitost k dohodě a míru. Když je však napaden či zrazen, pak je neúprosný. Sám sebe chápe jako Božího rytíře. Kališníční kazatelé stále připomínají události knihy Makabeské a vidí svět kolem sebe v důležitém apokalyptickém konečném zápasu dobra a zla. Na rozdíl od tehdy obvyklé praxe však tábori zbytečně nevráždí, třebaže také jsou na dnešní poměry tvrdí, jak bylo tehdy obvyklé. Žižka zná tresty smrti a neváhá jich užít, když hrozí tendence podkopat jednotu hnutí.

Na Čáslavském sněmu 1421 dochází k jeho největšímu vítězství - sbor dvaceti zemských správců a rozhodnutí povolal jiného krále - Korybuta Jagellonce. Nezmocnil se vlády sám pro sebe, ochránil české království od genocidy, jakou krátce před tím prožila jižní Francie. Dal možnost, aby vznikla, žila a obhájila se jiná podoba společnosti, než byla tehdejší podoba církve. Je to znát už samotným jménem "bratrstvo". V jeho "Polním řádu" jedním dechem je pod povinností a vzájemnou odpovědností jmenován jak pán, tak robotěz, oba jsou stejně Božími bojovníky. Nepřipouští vládnost a povrchnost. Odmítá se nechávat zatahnout do malicherných teologických pútek a hledá společné oblasti, na kterých pak staví.

vůdce". Znovu podrobně připomíná tehdejší politické a náboženské poměry i skutečnost, že husité vytvářeli spravedlivější prostředí pro život a ze zásady zavrhovali pronásledování židů a kacířů. Válka jim byla jen nutnou sebeobranou, v podstatě vnučenou a nevítanou.

13. července se uskutečnil také dlouho připravovaný Manifestační tábor ve Slezské Ostravě spolu s kladením základního kamene nového sboru. Třicet tisíc účastníků prožilo velmi krásný den s dvanácti alegorickými vozy a s vzácnými hosty - vládním komisařem Pope, poslancem Sladkým, populárním farářem br. Dlouhým-Pokorným, spisovatelem Sokolem-Tůmou a biskupem Stiborem.

37. číslo ČZ má dvě zajímavé zprávy. Krátkou půlstránkovou Besídku nazvanou "Útok na Tábor", kde se popisuje, jak katolíci Orlové, konkurence Sokolů, si na 31. srpna udělali slet a jak to nakonec zmokle skončilo.

Zásadnější však byla velmi podrobná recenze knihy Emanuela Chalupného s prostým názvem: "Žižka". Fundované slovo napsal František Kalous a snaží se vystihnout základní myšlenky. To už má Československá církev za sebou klíčovou událost - svůj první sněm, který dokončil její oddělení od Římskokatolické církve a změnu jejího charakteru.

Český zápas z 2. října přináší zprávu o slavnostech v Táboře. Protože onen rok si prostor na Kozím hrádku předem zajistila pro sebe Jihočeská společnost pro zachování husitských památek a připomínala Husa, aniž chtěla připomenout jeho náboženský význam, poprvé se uskutečnilo už zmíněné usnesení náboženské obce Tábor a 14. září byla uspořádána husitská pouť. Protože patriarcha dr. Farský právě též den otevíral nový

ZE SETKÁNÍ BENEDIKTA XVI. S ERC V ČR

Na třídenní návštěvě České republiky si papež Benedikt XVI. 27. září našel čas i pro setkání s ekumenou. Za naší církev se setkání zúčastnili bratr patriarcha Tomáš Butta a pražský biskup David Tonzar. Při této příležitosti pronesl předseda Ekumenické rady církví Pavel Černý tato slova:

„Vaše svatosti – drahý bratře v Kristu, je pro nás všechny výsadou a radostí, že se s Vámi můžeme setkat při příležitosti Vaší návštěvy v České republice. Jako zástupci církví – ekumeny České republiky, si vážíme tohoto společného setkání a vítáme Vás také jménem věřících našich církví.

V tomto roce Vaší návštěvy České republiky si připomínáme dvacet let občanské i náboženské svobody od pádu totalitního režimu. Je to pro nás příležitost, abychom hlouběji přemýšleli, jak jsme Bohem darovaná léta svobody využili ke službě potřebným a ke sdílení Kristova evangelia milosti a lásky. Velmi silně si uvědomujeme, že v samém srdci Evropy, jak někdy nazýváme svou vlast pro její

geografickou a historickou pozici mezi Západem a Východem, není situace snadná. Patříme mezi státy silně zasažené ateistickou propagandou různého stupně, pluralismem a relativismem. Prožíváme, že pouze jako celé křesťanstvo můžeme společně hodnověrně svědčit o Kristu a nově rozvíjet službu, která byla před lety válkou a potom dobou komunismu omezena. Na druhou stranu si uvědomujeme vzácné dědictví ekumenického hnutí v naší zemi. V době nedávného pronásledování církví mnozí duchovní i laici, bez rozdílu církevní příslušnosti, společně trpěli, společně se modlili a povzbuzovali ve vězeňských celách i při skrývaných bohoslužebných a vzdělávacích akcích. Tam padaly přehradky a předsudky a rodilo se nové ekumenické hnutí.

Naše země je známá tím, že zde od počátků reformace docházelo k hlubokému rozkolu s katolickou církví. Osoba Mistra Jana Husa po celá staletí rozdělovala církev i pochopení dějin. Jsme vděční, že z iniciativy mno-

ha odborníků – teologů a historiků a pod záštitou Vašeho předchůdce – papeže Jana Pavla II. došlo k historickému sympoziu před deseti lety v Římě, které nám pomohlo, abychom Jana Husa mohli společně brát jako postavu středověkého křesťana, který sjednocuje a jehož charakter a zápas o pravdu má co povědět do našich zápasů i dnes.

V situaci české ekumeny si uvědomujeme, že na mnoho úkolů nestačíme v jednotlivých církvích a že musíme sloužit a pracovat společně. Dobrým dědictvím je ekumenický překlad Písma, na kterém po řadu let pracovali odborníci z většiny církví. Ekumenická rada církví má velmi dobrou spolupráci s Českou biskupskou konferencí. Společně připravujeme a projednáváme řadu projektů. Vysíláme kaplany do Armády ČR, do služby ve věznicích, v poslední době i do nemocnic a zdravotnických zařízení. V rozhlasu a televizi vysíláme střídavě křesťanské bohoslužby. Pořádáme

Dokončení na str. 3

Dokončení na str. 3

Andělská lehkost bytí

Možná, že jste o prázdninách navštívili nějaký barokní kostel. Mnoho lidí se rádo kochá nádhernou výzdobou, krásnými obrazy a sochami, zlatými ozdobami. Mezi typickou výzdobu těchto kostelů patří také malí baculatí andělíčkové – putti, kteří se zabývají různými činnostmi a nikdy nejsou zamračení a smutní.

Dříve mne takovéto zobrazení andělů rozčilovalo, protože zprostředkovávalo špatné pochopení andělské funkce. Protože andělé v Bibli jsou úplně jiní. Jsou to většinou docela normální muži, kteří se najednou objeví - přicházejí a odcházejí, ale jak vypadají, nevíme. Sami o sobě nejsou důležití, protože to, co je důležité, je poselství, které přináší.

Také dnes si pořád myslím, že andělé, o nichž Bible vypráví, jsou jiní nežli barokní andělíčkové - putti. Myslím si však, že tyto andělské postavičky nemají zobrazovat biblické anděly. Jejich funkcí je něco úplně jiného. Našel jsem tři možnosti:

1. Když si uvědomíme, že v době baroka byla vysoká dětská úmrtnost, pak mají putti zcela zvláštní, vážné pozadí. Jsou útešnými figurami pro zarmoucené rodiče. Ti už nemusí plakat pro své zemřelé děti, neboť ony jsou anděly před Boží tváří. Hle, jak se jim dobře daří a jak jsou spokojené!

2. Andělkové putti vyprávějí o Božím humoru a lásce k dětem. Bůh, který je obklopen množstvím takových roztomilých dětských andělů, nemůže být než přítelem dětí.

3. Při pohledu na tyto andělky mne napadá věta anglického spisovatele G. Chestertona, autora nesmrtelného detektiva Pátera Browna: „Andělé mohou létat, protože je v nich lehkost.“ Toho jsou putti názorným příkladem.

Neudělala by nám dobře jejich lehkost bytí? Ne, určitě nenavádím k tomu, vzít věci na lehkou váhu! To, co by nám někdy udělalo dobře, by bylo jindy nepřiměřené, protože mnohého lze dosáhnout jen s námahou a překonáváním obtíží. Ne, neberme život na lehkou váhu, ale neberme především sebe tak vážně, nečinně ze sebe střed světa. Andělé mohou být lehouncí a létat, protože pro ně je důležitý Bůh, ne oni sami o sobě. Jejich hlava a srdce zůstávají lehkými.

Přestože jsou naše ruce unavené a nohy těžké, můžeme se vznášet, když i naše hlava a srdce budou takto lehkými.

Michael Lehmann

Přeložila: Alena Naimanová

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Naše církve náležejí k reformacním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny. Proto postupně předložíme několik programů pro ty věřící, kteří se doma sami chtějí s Bibli. Věříme, že tato četba je bude inspirovat k zamyšlení a modlitbě.

(pokračování z minulého čísla)
Rozhovor Ježíšův se ženou u studnice Jákobovy o Mesiáš.

J 4,25-29

Petrovo vyznání u Cezareje Filipovy.

Mt 16,16-20; Mk 8,29

Ježíš hovoří se Židy o mesiášství.

K 7,25-27.31-41; 10,24; 12,34

Rodiče uzdraveného slepce se bojí vyznat, že Ježíš je Mesiáš, aby nebyli vyloučeni ze synagogy.

J 9,22

Marta se setkává s Ježíšem po smrti Lazara a vyznává svou víru, že Ježíš je Mesiáš.

J 11,27

Ježíš před radou – velekněz se ho ptá, je-li Mesiáš.

Mt 26,63; Mk 14,61; L 22,67

Ježíš před Pilátem, obviněn, že se prohlašuje za Mesiáše.

L 23,2

Pilát se ptá zástupů, koho má propustit, Barabáše, nebo Ježíše zvaného Mesiáš.

Mt 27,17-22

Posměch velekněží, zákoníků a lidu, když Ježíš visí na kříži.

Mk 15,32; L 23,35-39

Vzkříšený Ježíš se zjevuje dvěma učedníkům na cestě do Emauz a vysvětluje jim smysl Mesiášova utrpení.

L 24,26

Ježíš král

Mnohé z citovaných událostí obsahuje přesvědčení a vyznání, že Ježíš

z Nazareta je opravdu naplněným duchovním linie mesiášských představ a nadějí. Synonymem slova "Mesiáš" je slovo "Král". Kdy je v evangelích Pán Ježíš označován jako Král:

Na začátku a na konci evangelíí.

Mt 2,2; Mt 27,37;

Mk 15,26; L 23,38;

J 19,19

Při rozhovoru Ježíše a Natanaele.

J 1,50

Při vjezdu do Jeruzaléma.

Mt 21,5; L 19,38; J 12,13-15

Při výslechu před Pilátem.

Mt 27,11; Mk 15,2;

L 23,3; J 18,33-37

Rozhovor Piláta a Židů.

Mk 15,9.12; J 18,39; J 19,14.21

Výsměch vojáků a posměch kolemjdoucích pod křížem.

Mt 27,27-31.39-44;

Mk 15,16-20.29-32;

L 23,35-38; J 19,1-5

O povaze svého panování mluví Pán Ježíš s Pilátem: Ježíšovo království není z tohoto světa.

J 18,28-37

Že si Ježíš nepřál být bojovníkem za politickou svobodu, je zřejmé ze závěru události nasycení zástupů.

J 6,15

Podobenství o Ježíši Králi a Soudci (ovce a kozlové).

Mt 25,31-46

Oslavený Kristus je Králem králů a Pánem pánů.

1 K 15,24-28;

Zj 17,14; 19,11-16

Království Boží

Toto téma vykládá srozumitelně F. Kovář. Uvedme si některé jeho myšlenky: „V prvních třech (synoptických) evangelích se pojem "království Boží" vyskytuje velmi často. Evangelista Matouš užívá spíše termín "království nebeské". Nejde tu o Boží kralování v nebi, mezi blaženými po smrti, ale o Boží vládu na zemi. Kralování Boží se stává skutečností tam, kde je Bůh za Krále a Pána uznáván, kde je jeho svatá mravní vůle plněna.“

Idea království Božího byla ústřední ideou Ježíšova zvěstování a žití. Svou veřejnou činnost započal hlásáním evangelia, čili radostné zvěsti, že království Boží se přiblížilo. Jeho krajané celá staletí očekávali příchod království Božího a modlili se za ně. Ježíš jim nyní zvěstoval, že toto království už je tady. Když uzdravoval nemocné – podle tehdejšího názoru vypuzoval z nemocných zlé duchy – zapuzoval tím království satanovo... Když učedníci k němu nechtěli pustit děti, řekl, že „takovým náleží království Boží“ a že „kdokoli nepřijme království Boží jako dítě, jistě do něho nevejde“. Když se ho farizeové tázali, kdy že přijde království Boží, odpověděl jim: „Hle, vždyť království Boží je již mezi vámi.“

Mk 1,15; Mt 4,17; Mt 12,28;

Mk 10,14-15; L 17,21

Texty vybrala: Jiřina Kubíková

(pokračování příště)

Z kazatelského plánu

19. neděle po svátcích svatodušních

Téma: Pán Ježíš seděl s apoštoly svými naposled...

Společný stůl je znamením a prožíváním rodinné a příbuzenské společenství. Oč mocnější byly prožitky těch, kdo stolovali společně s Ježíšem, v něhož uvěřili jako v zaslíbeného Mesiáše. Nám je dáno v Duchu svatém prožívat Ježíšovo poslední stolování, sjednocovat se s Kristem jako s trpícím Mesiášem. Slyšíme Slovo věčné Pravdy, ale jsme také účastníky věčné pravdivého a mocného dějství, jímž je poslední večeře v Duchu svatém povýšena z historické události na svátost kdykoliv opakovatelnou všude tam, kde se víra setkává s milostí. Tehdy se vždy znovu stává církev apoštolskou a vždy znovu se utvrzuje v jednotě s Kristem trpícím i vzkříšeným a oslaveným.

Vstup: 1 Kr 17,8-16

Tužby:

2. Za hlubokou víru, která v liturgickém a svátostném obecnství živě zakouší Spasitelovu přítomnost...
3. Abychom všichni v moci Ducha svatého večeři Páně slavili s radostí a potěšením...

Epištola: 1 K 11,23-24

Evangelium: L 14,15-24

K obětování: L 22,19

K požehnání: 2 K 8,9

Modlitba:

Děkujeme, Pane Ježíši Kriste, za tyto chvíle posvěcené tvým Duchem, které jsi právě dopřál nám ve své milosti. Bratře náš, dej, ať milost setkání s tebou není zmařena. Kéž je zužitkována naší věrnou, ochotnou a obětavou službou druhým. Amen.

Vhodné písně: 145; 45; 175

Nad Písmem

POZVÁNÍ K HOSTINĚ

L 14,15-24

Evangelijní text, nazvaný Podobnoství o hostině, je vlastně podobnoství o království nebeském, respektive o tom, že jeho brány jsou lidstvu otevřeny. Ježíš, sedící u stolu v domě jednoho z předních farizeů, jak se můžeme v Písmu dočíst o několik vět dříve, poukazuje na skutečnost, že pro nás náš dobrotivý Otec připravil veliké a krásné věci. Každému člověku nabízí stát se nebeským občanem, který s ním může stolovat na věčnost. Avšak ke své škodě ne každý tuto nabídku vyslyší a přijme.

Lidé se často na něco vymlouvají. Jeden je zaneprázdněn obchodem s nemovitostmi, druhý obchodem s movitostmi a další se dostal pod nesprávný pantofel – jak nám vypráví evangelista Lukáš.

My bychom ze zkušeností ještě mohli přidat příběhy o lidech líných, netečných, arogantních, posměvačných, nebo dokonce nesnášenlivých. To všechno můžeme v horším případě a různém rozsahu zažít, pozveme-li někoho do sboru, aby se s námi účastnil společenství kolem stolu Páně.

Všechny výše zmiňované spojuje neochota přijmout nabízený dar – odmítnutí Pánova pozvání k hostině. Otázkou však zůstává, do jaké míry je to jejich vlastní vina a do jaké míry je to tím, že se k nim zvěst o Ježíši Kristu dostane nepříliš vhodně interpretova-

nou formou. Zde musíme být opatrní a neustále zpytovat svědomí na úrovni jednotlivců, náboženských obcí, diecézí i celku církve. Je vážnou duchovní tragédií, když se na neuvěření jiného člověka podílí, třeba i neúmyslně, člověk věřící. Jistě, někdo má srdce z kamene a ani dobré svědectví víry s ním nepohne, ovšem někdo může být odrazen již při prvním kontaktu s křesťanstvím.

Jedním příkladem za mnohé je můj přítel, který mi před časem vyprávěl, jak šel po centru Brna, když najednou uslyšel zvuk reproduktorů, ze kterých se hlasitě linulo: „Ježíš nás miluje a chce nás spasit. Obratě se!“ Když pak došel do ulice, odkud celé to nepodařené divadlo pocházelo, uviděl skupinu lidí, která tam veřejně kázala do mikrofonu, údajně podle nich z moci Ducha svatého. Obsah byl správný, ale forma naprosto nepřijatelná. To ostatně potvrdily nechápavé pohledy a nepřívětivé poznámky kolemjdoucích. Kolik lidí se od té doby asi obloukem vyhýbá čemukoliv náboženskému? Dlouze jsem potom příteli musel vysvětlovat, že na naši husitskou bohoslužbu může bez obav přijít, že mu rozhodně nehrozí ztráta sluchu či další újma na představách o křesťanech a křesťanství.

Vratme se ale nyní k textu Písma. Přemýšlejme, co nám chce skrze něj

Ježíš sdělit. Dříve či později budeme všichni klepat na nebeskou bránu a budeme chtít, aby nám byla otevřena, proto si vezměme k srdci tato slova a přidejme k nim ještě větu: „Neboť mnozí jsou pozváni, ale málokdo je vybrán!“ (Mt 22,14). Citovaný verš v sobě nese poselství o naději, ale i závažné upozornění. Při každém větším životním rozhodování by nám měl rezonovat v hlavě a upozorňovat na pozdní důsledky našich rozhodnutí - myšleno z perspektivy věčnosti. Neustále si tedy vyprošujme v modlitbách od Boha požehnání, aby každý náš počín zde na Zemi směřoval k prostřenému stolu lásky v nebesích.

Aleš Toman

**Náš nebeský Otče,
z celého srdce
děkujeme,
že jsi nám otevřel
brány svého
věčného království.
Upřímně prosíme
za všechny,
kteří ještě neprohlédli
tvé veliké milosrdenství,
aby prožili a uvěřili,
že ty jsi Bohem
živým a milujícím.
Amen.**

CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ A...

Dokončení za str. 1
sbor ve Velkém Týnci u Olomouce, zastoupil ho biskup Gustav Adolf Procházka. Tím počala mnoholetá tradice tábořských husitských poutí na Kozí hrádek.

Ale to již máme v ruce další, 41. číslo našeho týdeníku z 9. října a to je Janu Žižkovi věnováno cele. Úvodní báseň faráře Ludvíka Láta: "Bratr Jan Žižka z Trocnova", postyla napsaná patriarchou dr. Farským, báseň J. S. Machara "Žižka". Dále pokračuje článek Ferdinanda Hrejsy – "Náboženské stanovisko Žižkovo", báseň Antonína Sovy "Táborské kraje" a "Řád a manifest bratrstva Žižkova". Dále následoval pověstný list Žižkům, který vybízí ke kajícímu sejítí u Německého Brodu ve středu po Velikonocích (1423). Připojeny jsou výňatky z práce prof. Sekaniny a historika Rudolfa Urbánka. Úvahy dr. Huga Tomana "Žižka a kněžství" a A. Jíla "Po Žižkově smrti" uzavírají textovou část.

V organizačních zprávách se dozvídá-

me, kde všude se konaly přednášky, divadelní vystoupení, akademie a slavnostní bohoslužby. Na řadě míst se pokládaly základní kameny pro budoucí sbory. Ty sice většinou nesou jméno Husovo, ale název Žižkův sbor máme zachován alespoň v Trhových Svinech, Červeném Kostelci, Velkém Vřeštově a v Praze na Žižkově. Sbor Jana Žižky z Trocnova, který stál ve Strakoncích, byl likvidován a zbourán k naší lítosti 30. listopadu 1975. Víme také o Žižkově zvonici na Dobrošově u Náchoda a Žižkově domě v Příbramě, který patří diecézní radě v Brně. Řada sborů má alespoň tohoto velikána ve své výzdobě. Nejprve zmíním Sbor Božích bojovníků v Táboře, kde je výzdoba sochaře J. V. Duška. Téhož autora najdeme i ve Vodňanech. Bílkův návrh Žižkova pomníku v Praze - Žižkově, dále obdobná témata ve sborech v Příbramě, Červeném Kostelci, Havlíčkově Brodě, Slezské Ostravě a mnoha dalších sborech a modlitebnách.

Nebylo v mých silách ani úmyslu připravovat podrobný seznam. Dalo by se také dlouze hovořit a vypočítávat, kdy měl být Jan Žižka zmiňován v kazatelském plánu, při biblických hodinách či pobožnostech, při duchovní péči. A nezapomínáme na něj ani v současnosti.

Závěrem bych rád citoval asi nejvýstižnější slovo dr. Farského ze spisku "ČČS" z roku 1925, kde shrnuje:

„Hus šel bránit poznání Pravdy a žádal se býti usvědčen protidůvody z Písma. Upálili ho však a proti národu zvedli krutou válku křížovou. Národ se bránil veden jsa Janem Žižkou. Sedlák Petr z Chelčic u Vodňan nesoouhlasil s obranou, maje za to, že křesťan nemá se zbraně ani chápat ani zabíjet člověka. Ale nebýt Žižky, národ by byl zahynul i s Chelčickým, jak se mu málem stalo o 200 let později, na Bílé hoře, když šel namnoze po stopách Chelčického, ale neměl Žižky.“

Vladimír Červený

ZE SETKÁNÍ BENEDIKTA XVI. ...

Dokončení ze str. 1
ekumenické bohoslužby a v řadě měst se společně scházejí kněží a pastoři k modlitbám a k přípravě společných projektů služby. Uskutečnili jsme ekumenicky i některé evangelizační iniciativy a postupně dál rozvíjíme sociální službu. Většina církví společně podepsala dokument Charta oecumenica a zavázala se k další spolupráci a dialogu ve vzájemné úctě. V naší společnosti prožíváme, že dobrá služba kterékoli z našich církví dává věrohodnost všem křesťanům, ale zároveň za chyby kterékoli církve platíme všichni ztrátou důvěry.

Na ekumenické cestě spolupráce samozřejmě prožíváme i chvíle, kdy naše touha po jednotě ještě nedochází dalšího naplnění. Vzájemně si uznáváme trojiční křest, ale ještě nemáme

společné slavení eucharistie. Víme o překážkách, ale přesto toužíme po tom, abychom jednou mohli být společně kolem Pánova stolu a sdílet tajemství jeho oběti.

Mnozí z nás četli Vaše knihy a znají také Vaše encykliky a pastýřské listy. Oceňujeme Váš vztah k Písmu svatému i mnohé Vaše teologické dokumenty. Právě vydaná Vaše nová encyklika Caritas in veritate je pro nás inspirací, abychom společně v pravdě sloužili jako nástroje Boží lásky. Také my věříme, že zjevená „pravda otevírá a sjednocuje mysl každého z nás ve Slově (logos) lásky – v křesťanském zvěstování a svědectví lásky,“ jak jste napsal v Caritas in veritate, paragraf 4.

Je nám upřímně líto, že církve v Evropě ztratily v mnoha směrech svou

svědeckou úlohu, zeslábly a dostatečně neplní své poslání. Obdivujeme dynamiku a službu mnoha sesterských církví v tzv. Dvouřetivovém světě a modlíme se, abychom i my v Evropě prožili duchovní obnovu a novou zodpovědnost za re-evangelizaci Evropy, rozvinutí sociální služby a dovedli pravidlivě a v lásce reagovat na závažné výzvy přítomnosti. Vaše návštěva i toto setkání je pro nás povzbuzením. Přejeme Vám, aby Vaše apoštolská cesta do České republiky splnila své poslání v Římskokatolické církvi a aby byla také podnětem k duchovnímu ekumenismu a sdílení Kristovy lásky všemi křesťany.

Ať Bůh žehná Vám i Vaši zvěstovatel- ské, učitelské i pastýřské službě!“

(red)

NEPODLÉHEJME NOVODOBÝM BLUDŮM

Velká část západních křesťanů z tradičních církví dnes přijímá názor, že dábel a démoni neexistují reálně, ve smyslu duchovních bytostí, entit. Pasáže evangelií, které se týkají zlých duchů, si vykládají různě, jen aby nemuseli přijmout něco, co současné "vyspělé" národy označují za nemožné. Výstižně to popisuje Francis McNutt ve své knize Služba osvobodování od zlých duchů: „Mnoho křesťanů přijalo západní, racionalistický vědecký světonázor zrozený v 18. století, podle něhož není žádná jiná skutečnost než náš přirozený svět. Tento materiální pohled natolik ovlivnil západní křesťanství, že jakákoliv zmínka o nadpřirozenu, andělích a demonech je automaticky odmítnuta.“

Jedním příkladem za mnohé je uzdravení posedlého chlapce, které nám popisují evangelisté Matouš (17,14-21), Marek (9,14-29) a Lukáš (9,37-43). Někteří současní "racionální" vykladači Nového zákona došli tak daleko, že tento příběh vykládají jako dobový omyl. Prý se u chlapce podle moderního lékařského

pohledu jednalo o nemoc, dnes nazývanou epilepsie (dříve padoucnice). Já osobně mám klasické zdravotnické vzdělání a uznávám, že příznaky jako ztráta vědomí, křeče celého těla a pěna u úst jsou pro epilepsii zcela typické, takto se skutečně projevuje. Jedním dechem však dodávám, že nevěřím, že by se Ježíš mýlil. Přiznejte si, co by to bylo za Boha, kdyby se pletl? Kdyby propadl mylnému dobovému přesvědčení? V Písmu čteme, že z chlapce byli vyhnáni démoni a tím byl uzdraven. Spletl se snad Spasitel, nerozpoznal nemoc od svázanosti a volil modlitbu za osvobození, která nějakou náhodou účinkovala i na nemoc čistě tělesnou, jakou epilepsie v pravdě je?

Písmo nám ukazuje, že Ježíš důkladně rozlišoval mezi svázaností a nemocí: „Potom svolal svých Dvanáct (učedníků), dal jim sílu a moc vyháňt všechny zlé duchy a léčit nemocné“ (L 9,1-2). Tyto verše dokládají, že Pán dobře věděl, co dělá. Nepletl se.

Když svému spolužákovi nebo kolegovi na pracovišti řekneme, že je

nějaký člověk alkoholik, protože má slabou vůli či je to v jeho rodině běžné, bude s námi obvykle bezevšeho souhlasit. Když řekneme, že je alkoholik, protože je sužován démonem alkoholu, těžko lze očekávat něco jiného než zešíroka vykulené oči a nechápavý, možná až pohrdavý výraz obličejů. Ale jen proto přeci nebudeme překrucovat pravdu, kterou nám předkládá Bible. Nebudeme si vymýšlet obecně přijatelné teorie a snažit se vyhovět jak svému svědomí, tak lidem, se kterými se stýkáme, popřípadě zastávanému světonázoru geografické lokality, ve které žijeme. Až se naplní vyměřený pozemský čas každému jednomu z nás, budeme postaveni tvář v tvář před Krista a on se nás bude ptát, proč jsme byli tak často malověrní, proč jsme nevěřili jeho slovu a raději si vymýšleli nejrůznější teorie, jen abychom nevypadali v očích lidí patřících tomuto světu jako ti, co věří v "bláznovství kříže".

Jaká bude naše odpověď?

Aleš Toman

410 let od úmrtí významného humanisty

Dobou Veleslavínovou bývá v dějinách české literatury nazýváno celé období, v němž tento muž žil a pracoval. Jistě nevšední pocta pro autora jediného původního spisu, který originalitou ani hloubkou nepřevyšoval úroveň tehdejší české literatury. A přece ocenění oprávněné, neboť Daniel Adam, s pozdějším přídomkem z Veleslavína, muž ušlechtilého zjevu i charakteru, tajný přívržencem Jednoty bratrské, byl vynikající osobností své doby.

Pocházel ze staroměstské měšťanské rodiny. Vystudoval pražskou universitu, v roce 1569 zde získal titul mistra a přednášel historii. Po svatbě s dcerou významného pražského tiskaře J. Melantricha v roce 1576 přešel pracovat do tchánova podniku. Záhy se stal jeho hlavou a posléze i majitelem.

Jako tiskař a vydavatel soustředil kolem sebe okruh spolupracovníků (J. Kocín z Kocínětu, Matěj Hozius Vysokomýtský, Václav Plácel z Elbinku, Abraham z Gynterrodu, Pavel Kristián z Koldína, Adam Hubr z Rysenpachu aj.) a s jejich pomocí vykonal mnoho záslužné práce pro rozšíření vzdělanosti, povznesení mravního a národního cítění společnosti i českého jazyka. Zaměřil se především na vydávání naučné literatury s nejrůznější tematikou: historickou, právníkou, lékařskou, sociální aj. a spisů moralistně náboženských. Pro praktické školské potřeby vydal i několik slovníků a jazykových učebnic. Šlo vesměs o předlohy cizích autorů, z nichž některé sám přeložil a upravil, jiné opatřil předmlouvou a snad u všech se podílel na jejich jazykové úpravě. Jeho jediným původním spísem byl *Kalendář historický*, vydaný v roce 1578.

Knihy vyšlé z Veleslavínovy tiskárny - tradičně zvané melantrišky - vynikaly nejen výbornou češtinou, ale i mimořádně pěknou typografickou úpravou (vázané v kůži, zdobené zlatými erby, skvěle vybavené ilustracemi předních rytců). Proto byl Veleslavín nazýván též "arctiskařem pražským".

(red)

Oratorium na texty Komenského

Skladatelka, cimbalistka a zpěvačka Zuzana Lapčíková (nar. r. 1968 ve Zlíně) byla tak zaujata Komenského texty, že se rozhodla je zhudebnit. Dva a půl roku pracovala na oratoriu *Orbis pictus*, které bylo premiérově uvedeno letos 22. června ve Zlíně a 23. června v Litomyšli Filharmonii Bohuslava Martinů ze Zlína spolu s Českým filharmonickým sborem z Brna, sólisty a jazzovým kvintetem. Autorčiným záměrem bylo oslovit Komenského myšlenkami současného člověka.

Zuzana Lapčíková k jednotlivým částem oratoria napsala: „Úvodní část) je vlastně modlitba. Říká, komu je dílo určeno a jaké má poslání. *Mundus possibilis* (Svět ideální) je všechno, co si zdravá mysl může představit, zdravě žádat a bezpečně vykonat. *Mundus archetypus* (Svět pravzorový) se jako skutečnost odráží v lidské mysli a je zdrojem správných a pravdivých Vrozených obecných pojmů, instinktů a potenci. *Mundus angelicus* (Svět andělský) je soustava Božích děl, utvořených podle věčných ideí, kterou nemůžeme chápat žádným z tělesných smyslů, nýbrž toliko rozumem a vírou. *Mundus materialis* (Svět hmotný) je svět, který známe a který nás obklopuje. *Mundus artificialis* (Svět umělý) je oslavou člověka. Bůh tvoří, zachovává a ovládá všechny věci a člověk jej v tomto světě napodobuje.“

Letos v říjnu zazní oratorium ještě také v Kroměříži a Uherském Brodě.

(ZS)

ZPRÁVY

Modlitba za domov

Ekumenická rada církví organizuje letos již třetí ročník ekumenického shromáždění Modlitba za domov. Uskuteční se 28. října tradičně na Řípu a v jeho okolí.

Po loňské zkušenosti s rozmary počasí se přesune hlavní část programu, tedy pořad Modlitba za domov, do evangelického kostela v Krabčicích.

Na účastníky akce také čeká pouť na Říp, modlitební a biblické pásmo v rotundě sv. Jiří, vystoupení divadla a hudebních skupin, rozmanité hry pro děti a v neposlední řadě tržiště možností, na němž se budou prezentovat různé církevní projekty.

Bližší informace k programu, organizaci a dopravě najdete na stránkách www.modlitbazadomov.cz

Přijďte se společně modlit a setkat s křesťany z různých církví. Těšíme se na vás!

(erc)

Svátek Simchat Torah

Do Heřmanova Městce opět přijede pětičlenná delegace z reformované židovské komunity Temple Beth Or z Raleigh v Severní Karolíně, v čele s Rabbi Rachel Jurovics, dále deset členů reformované pražské židovské náboženské komunity Bejt Simcha a na večerní program se připojí třináct zástupců reformované židovské komunity v Londýně v čele s Rabbi Andrew Goldsteinem. Oslaví zde společně s dalšími zájemci z řad občanů Heřmanova Městce svátek Simchat Torah – Rádost z Tóry.

Budete mít jedinečnou možnost opět spatřit původně heřmanoměstskou Tóru, která je nyní v držení židovské komunity Temple Beth Or v Raleigh v Severní Karolíně.

Program v sobotu 10. října:

10.30 - studijní setkání v židovském dvojdomečku

11.45 - oslava svátku Simchat Torah v synagoze

15.15 - zámecký park, v případě nepříznivého počasí synagoga – veřejné setkání s hosty, diskuse, možnost osobních rozhovorů

16.15 - občerstvení

18.00 - havdalah – večerní bohoslužba a koncert hebrejských a sefardských písní v podání souboru Rebelcantissimo

V pondělí 12. října v 19.30 h vás zveme do modlitebny Českobratrské církve evangelické v Zahradní ulici na ekumenický modlitební večer s hosty z Temple Beth Or.

Těšíme se na setkání s vámi při této nevšední příležitosti!

(at)

Prožijme spolu konec roku

Zveme vás do vašeho již oblíbeného a známého hotelu v centru Mariánských Lázní k pětidennímu pobytu - od 28. prosince 2009 do 2. ledna 2010.

Ne každý má to štěstí, že má kolem sebe blízké, byla by škoda, kdyby lidé byli sami. Proto přijmete tuto pozvánku. Zváni jsou též rodiny a všichni, kdo chtějí trávit poslední dny roku pospolu a ve slušné společnosti. Děti do 12 let včetně platí 70 procent z ceny. Možné přijet i s dětmi do 3 let zdarma, bez nároku na služby.

Cena pobytu pro jednu osobu ve dvoulůžkovém pokoji je 4.990 Kč - komplet ubytování i strava celodenní - výběr ze 3 druhů chodů u každého jídla. Příplatek za neobsazené lůžko je 60 Kč za jednu noc. To platí pro ty, kteří by přijeli sami a byli na dvoulůžkovém pokoji samostatně ubytování. Silvestr se slaví decentně - šampaňské, večere, dárek od vedení hotelu, vše za zvuků živé hudby.

Pro sportovce je možné využít dva vleky na okraji města a sjezdovku,

ovšem i běžkaři si přijdou na své. Jsou zde upravené tratě. Možnost zapůjčení hůlek pro Nordic walking.

Jistě přijde vhod i terapie v solné jeskyni, kterou zajistíme - cca 80 Kč, bazén - cca 100 Kč, jakož i služby pedikúry, kadeřnictví, masáže atd.

Možno přijet vozem, hotel vlastní parkoviště, hlídané kamerovým systémem. Rovněž je vynikající spojení autobusem i vlakem, od nádraží jede trolejbus v častých intervalech - téměř přímo až k hotelu.

Milí přátelé, zvažte, zda chcete konec roku prožít třeba trochu jinak a třeba v dobré a slušné společnosti v Mariánských Lázních.

V případě zájmu kontaktujte e-mail: junkova.lenka@seznam.cz.

Velice prosím o brzké poptávky, protože zpravidla tyto pobyty bývají hodně dopředu obsazené. Děkuji vám a těším se, že prožijete krásný čas. A třeba poukazem udelejte někomu radost pod stromeček.

Lenka Junková

Nový kontakt

Náboženská obec Přepere oznamuje své nové telefonní číslo, které je 775 641 816.

(no)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 12. 10. – 20 h

Bach, Orff, Charpentier
Prague Brass Ensemble,
Jan Kalfus – varhany

* 13. 10. – 17 h

Bach, Händel, Purcell
M. Pšenička – varhany,
Z. Šedivý – trubka

* 14. 10. – 17 h

Bach, Mozart, Dvořák
M. Šestáková – varhany,
V. Kozderka – trubka

* 15. 10. – 17 h

Bach, Händel, Rossini
K. Valoušková – soprán,
O. Musilová – mezzosoprán,
Z. Němečková – varhany

* 16. 10. – 14 h

Benefiční koncert
Demchor and Posaunenchor
Verden (SRN)

* 16. 10. – 17 h

Dvořák, Bach, Vivaldi
A. Vršinská – mezzosoprán,
M. Šestáková – varhany,
V. Kozderka – trubka

* 16. 10. – 20 h

Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel
New Prague Radio Symphony
Collegium,
M. Zvolánek – trubka

* 17. 10. – 17 h

Händel, Beethoven, Mozart
Josef Popelka – varhany,
Vladimír Frank – viola

* 17. 10. – 20 h

Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel
New Prague Radio Symphony
Collegium,
M. Zvolánek – trubka

* 18. 10. – 14 h

Benefiční koncert
Akordový orchestr Moskva

* 18. 10. – 17 h

Mozart, Beethoven, Bizet
PRAGUE WIND QUINTET

* 18. 10. – 20 h

Händel, Mozart, Bach, Vivaldi
A. Bárta – varhany,
Camerata Pragensia orchestra

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

PODOBENSTVÍ O HOSTINĚ

Promiňte, děti, na naší hostině se moc nenajíte, místo toho se však můžete pocvičit v matematice.

Spočítejte všechny hosty, kteří přišli na hostinu na obrázku. Toto číslo potom vynásobte 2, odečtete 3, přičtete 4, odečtete 5, vydělte 6, přičtete 7, odečtete 8, vynásobte 9 a přičtete 10. Svůj výsledek si můžete zkontrolovat v příštím čísle.

(Řešení z minulého čísla: Kdo je z pravdy, slyší mne.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: ceskyzapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

KALENDARIUM – ŘÍJEN

14. 10. 1809 - Složitá jednání mezi Rakouskem a Francií byla ukončena podpisem míru vídeňského v Schönbrunnském zámku. V počátcích jednání Napoleon prosazoval rozdělení rakouské monarchie na tři části: českou, uherskou a rakouskou, v nichž každé by vládl samostatně princ z habsburského rodu; vyslytl se také požadavek, aby část severozápadních Čech (Litoměřicko, Žatecko, Loketsko a Chebsko) byla odstoupena Sasku. Mírem vídeňským ztratilo Rakousko Salcbursko, Innskou čtvrť a polovinu Hausrucké čtvrti v Horních Rakousích (ve prospěch Bavorska), západní polovinu Korutan, Gorici a Gradišku, Kraňsko, rakouskou část Istrie, velkou část Chorvatska (ve prospěch Francie), Západní Halič (ve prospěch Varšavského knížectví) a západní Podolí (ve prospěch Ruska); k tomu byla uložena Rakousku vysoká válečná náhrada. Rakousko se stalo na tři léta vazalem Napoleona. Skončila čtvrtá koaliční válka.

14. 10. 1894 - Narodil se ve Vídni **Karel Plicka** (+ 6. 5. 1987 v Praze) - výtvarník, fotograf, filmový režisér, folklorista a hudební vědec, mj. zakladatel a vedoucí první filmové školy na Slovensku. Po rozdělení republiky za okupace pobýval v Praze, od roku 1945 byl spoluzakladatelem a jedním z prvních profesorů FAMU v Praze. Soustavně sbíral a dokumentoval písně a všeobecně lidovou kulturu. Bohatý materiál zachycoval na filmový pás (*Za slovenským lidom*, 1928-29; *Po horách, po dolách*, 1929; *Zem spieva*, 1930-33), později jej částečně zveřejnil i v knižních publikacích: dvoudílný *Český zpěvník* (1961), *Slovenský spevník* (1961). Vydal rovněž několik knih fotografií (*Slovensko*, 1937; *Praha ve fotografii Karla Plicky*, 1940); fotografování se od 50. let věnoval téměř výhradně (*Pražský hrad*, 1952; *Vltava*, 1959; *Československo*, 1974; *Procházky Prahou*, 1976; *Vlast líbezná*, 1979). Byl spoluautorem rozsáhlého folkloristického díla *Český rok v pohádkách, písních, hrách a tancích, říkadlech a hádankách* (vydáváno od roku 1944), které zejména za okupace sehrálo národně "buditelskou" úlohu.

14. 10. 1949 - Národní shromáždění schválilo zákon č. 217/1949 Sb. o zřízení Státního úřadu pro věci církevní a zákon č. 218/1949 Sb. o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností státem. Předsedou stát. úřadu se stal A. Čepička, kterého v dubnu 1950 vystřídal Z. Fierlinger. Téhož dne přikázalo ministerstvo vnitra předkládat všechny pastýřské listy, instrukce, oběžníky a tiskoviny, určené kněžím, k předběžnému schválení národním výboru. Státní kontrola činnosti církve a jejího vnitřního života se stávala téměř absolutní.

15. 10. 1974 - Zemřel v Praze **Ladislav Čepek** (* 10. 1. 1899 ve Lhotce) - geolog, který se věnoval inženýrské a ložiskové geologii, organizaci a metodice geologického výzkumu a mapování. Založil archiv hlubinných vrtů a komisi pro klasifikaci zásob nerostných surovin. Byl autorem celé řady odborných publikací, ale i populárně naučné knihy o geologii *Hlubinná Země* (1954).

16. 10. 1239 - Zemřel **markrabě moravský Přemysl** (1228-1239), syn krále Přemysla I. a mladší bratr krále Václava I. (byl pochován v klášteře cisterciáků v Tišnově-Předklášteří, založeném královnou Konstancí Uherskou před 6. březnem 1233). Král Václav převzal správu Moravy.

16. 10. 1944 - Zahynul v Osvětimi **Hans (Johannes) Krása** (* 30. 11. 1899 v Praze) - českoněmecký hudební skladatel a klavírista. (Otec byl zámožný pražský advokát, matka pocházela od Žatce a orientovala rodinu k německému světu.) Studia na pražské Deutsche Akademie für Musik und darstellende Kunst zakončil r. 1920 *Orchestrálními písněmi op. 1* na 4 texty z Morgensternových *Šibeničnických písní*. Roku 1933 bylo v Novém německém divadle za řízení šéfdirigenta Georga Szella provedeno jeho nejrozsáhlejší dílo, opera *Verlobung im Traum (Zásnuby ve snu)*, podle novely Dostojevského *Strýčkův sen*; na téže scéně znovu uvedeno roku 1994). Roku 1935 složil Krása hudbu ke hře A. Hoffmeistera *Mládí ve hře*, kterou uvedl E. F. Burian, a tři roky poté opět na libreto A. Hoffmeistera půlhodinovou dětskou operu *Brundibár*. 10. srpna 1942 byl deportován do Terezína, kde složil ještě *Smyčkové trio a Tři písně* na Rimbaudovy verše. V září 1943 došlo k terezínské premiéře *Brundibára* a v extrémních podmínkách koncentračního tábora se opera dočkala 55 provedení. Autor i děšití interpreti posléze zahynuli v Osvětimi.

17. 10. 1944 - Zahynul v Osvětimi **Pavel Haas** (* 21. 6. 1899 v Brně) - hudební skladatel a publicista, bratr herce Huga Haase. Skladatelsky se vyvíjel nejprve pod vlivem L. Janáčka (*Zesmutnělé scherzo op. 5*, 1921), posléze se orientoval více na francouzskou modernu. Za jeho vrcholné dílo je považována tragikomická opera se středověkým námětem *Šarlatán* (na vlastní text, uvedená v Brně 2. dubna 1938). Kultivovaný skladatel zanechal 3 smyčkové kvartety, dechový kvintet, *Suitu pro klavír*, hudby k činohrám (1923 k Büchnerovu *Vojckovi*) a k filmům. *Suita pro hoby a klavír* (1939) s citací svatováclavského chorálu a písně *Ktož jsú Boží bojovníci* je jednou z prvních skladeb protestujících proti nacistické okupaci čs. státu. I v koncentračním táboře komponoval: bojovně vyznívající mužský sbor *Al sfod (Nenaříkej!)* na hebrejský text a *Čtyři písně* na slova čínské poezie pro bas a klavír.

18. 10. 1414 - Zikmund vydal Husovi glejt na cestu do Kostnice.

18. 10. 1599 - Zemřel v Praze **Daniel Adam z Veleslavína** (* 31. 8. 1546 v Praze) - humanista, tiskař, překladatel a organizátor literár. činnosti - viz str. 3.

18. 10. 1619 - Nizozemská vláda zamítla českou žádost o novou půjčku a o přímou vojenskou pomoc; také zaslání dřívě dohodnutých měsíčních splátek (50 tisíc zlatých) od konce roku 1619 vázlo. Čeští stavové tak ztraceli nejvýznamnějšího spojence (anglický král Jakub I. se již předtím rozhodl nepodpořit nového českého krále Fridricha); povstání se dostávalo do izolace.

(red)